

Drie Zusters
INNE GORIS/ZEVEN
Foto Koen Broos

'Is dit wel jeugdtheater?'

Deze vraag werd meermaals luidop gesteld naar aanleiding van *Drie Zusters*. De vraag is niet nieuw en ze omvat eigenlijk meerdere vragen. Bezorgde volwassenen vragen zich af of het wel verantwoord is om kinderen binnen de dwangmatige structuur van een theatervoorstelling te confronteren met de donkere kanten van de mens of met de complexe vraagstellingen van de regisseur. Bezorgde culturele werkers en theaterliefhebbers vragen zich af of een 'moeilijke' voorstelling kinderen (en hun familie) niet eerder het theater uitjaagt dan hen er warm voor maakt. Bezorgde theatermakers vragen zich af in welke mate de moeilijkheidsgraad van een (jeugd)theatervoorstelling de beoordeling van het artistieke gehalte mee bepaalt.

De vraag die mij naar aanleiding van deze en andere voorstellingen bezighoudt is: welke zin heeft het om alle voorstellingen met de vermelding 'vanaf x jaar' te presenteren als jeugdtheater of als familievoorstelling? Moet men zich niet veeleer afvragen of 'jeugd' of 'familie' wel het belangrijkste kenmerk is van het publiek dat iets aan deze voorstelling kan hebben? Hoeveel mogelijk geïnteresseerde volwassen toeschouwers sluit het label 'jeugd-' of 'familie' voorstelling uit – uiteraard volledig onbedoeld? En omgekeerd: waaruit kunnen jongeren en kinderen afleiden welke voorstellingen uit de avondprogrammatie eventueel ook hén kunnen aanspreken? Hoe slagen we erin om het *of/of*-denken te doorbreken? Waarom wordt er niet meer moeite gedaan om kinderen/jongeren én volwassenen uit te nodigen voor 'jeugdtheatervoorstellingen' als *Drie Zusters* (Inne Goris/Zeven) of voor 'volwassenenvoorstellingen' als *Kassandra* (Anne Teresa De Keersmaeker/Rosas) en *Closer* (Deep Blue), bijvoorbeeld door deze voorstellingen zowel in de namiddag als 's avonds te programmeren? Ik stuur er in geen geval op aan om deze voorstellingen te afficheren als 'familievoorstelling'. Als we dat begrip al willen behouden, kunnen we het misschien best reserveren voor 'feestelijke' voorstellingen waarin jong en oud samen ontspanning vinden, maar die daarom niet met minder artistieke zorg gemaakt zijn, zoals *Lodewijk, de koningspinguïn* (Dimitri Leue en Benjamin Bou-

treur/HetPaleis) en *De twaalfde nacht* (Jo Roets/Laika & ro theater).

De meeste 'volwassenen'voorstellingen blijven zich best tot +16-jarigen richten. De meeste 'jeugd'theatervoorstellingen werken het best voor een bepaalde leeftijdsgroep. Gezien het verschil in perceptie tussen kinderen en jongeren (en volwassenen) zou de vermelding 'vooral voor x-x jaar' dikwijls zelfs juist zijn dan 'vanaf x jaar'. Maar sommige voorstellingen blijken bij nader inzien evenveel te kunnen betekenen voor kinderen of jongeren als voor volwassenen. De productiestructuur en/of de intenties van de makers geven vooraf dus wel een aanwijzing, maar geen zekerheid over het meest geschikte publiek. Een voorstelling is immers nog altijd het resultaat van een artistiek proces en geen productontwikkeling in functie van een bepaald doelpubliek. De première afwachten blijft dus de boodschap. 'Vanaf x jaar' ernstig nemen en bewust hanteren: het maakt de taak van de programmator er niet gemakkelijker op en ook van de productiezijde vergt het openheid en soepelheid. Maar hoe kunnen we anders welgemeend verkondigen dat het theater niet alleen een plek van ontspanning is, maar ook van emotionele, intellectuele en artistieke ontwikkeling? Niet alleen voor de kunstenaar, maar ook voor de toeschouwer, jong en oud? (MB)

DRIE ZUSTERS

REGIE Inne Goris

TEKST Bart Moeyaert

SPEL Sanderijn Helsen (Olga), Lieve Meeussen (Masja), Samantha Van Wissen (Irina)

DRAMATURGISCH ADVIES Griet Op de Beeck

SCENOGRAFIE Pieter Eyken

KOSTUUMS Marie Dries

MUZIEK Charo Calvo en Johan Derycke (accordeon)

TECHNIEK Davy Deschepper en Johan Vandeborn

PRODUCTIELEIDING Iege Vanwalle

PRODUCTIE Zeven

PREMIERE 8 november 2003, BRONKSfestival (Brussel)